

ရန်အောင်စာပေ - ၂ ခိတ်ကြိုက် မြန်မာဝတ္ထုတိုများ

ရန်အောင်နှင့်အခြားကလောင်ရှင်များ

အမှာ

အဖေ ကွယ်လွန်ခြင်း နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် တိုင်ခဲ့ပါပြီ။ အဖေ ဆယ်နှစ်ပြည့် ကွယ်လွန်ခြင်းတုန်းက အဖေ ရေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ စုစည်းပြီး ဝတ္ထုတို (၁) ဟူ၍ ထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ယခု နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့် မှာ ရန်အောင်စာပေ(၂)၏ စိတ်ကြိုက် ဝတ္ထုတိုများ ဟူ၍ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စုစည်းဖော်ပြနိုင်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ။

စာမူစုဆောင်းပေးသည့် ဆရာမြတ်ကိုကို (ရုက္ခ)နှင့် (၂၀-၁-၂၀၁၈) အဖေကွယ်လွန်ခြင်း နှစ်ဆယ့် သုံးနှစ်အမီ စာအုပ်ထုတ်ဝေနိုင်ရန် ကူညီကြသော သူတို့ ၏ ကျေးဇူးအထူးကိုလည်း မှတ်တမ်းပြုပါသည်။ ။

ကျေးဇူးတရားလေးစားစွာဖြင့်

စိစဉ်သူ (နိနီအောင်)

အနေဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ

သမီးကြီး ကြူကြူအောင်ကို တောင်ကြီးကောလိပ်သို့ လိုက်ပို့ရင်း ရှမ်းပြည်တွင် ကျွန်တော်တစ် နှစ်ကျော် နေခဲ့၏။ သမီးကြီးမှာ ဒုတိယနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ နေခွင့်ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လည်း ၇-၁၂-၆၉ တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့သည် ။

ဘူတာရုံသို့ ကြူကြူအောင်၊ ဖြူဖြူအောင်နှင့် သူ့သားကလေး မျိုးသန်းအောင်၊ ချယ်ရီအောင်၊ မောင်တင်အောင်တို့ အပြင် တူဖြစ်သူ ကိုစိန်မောင်တို့ လာရောက် ကြိုဆိုကြ၏။

‘နီနီအောင် မပါဘူးလား’ဟု တတိယသမီးကို မမြင်သဖြင့် ကျွန်တော် မေးလိုက်သည် ။

‘နီနီအောင် ကြမ်းပေါက်ကျွံကျလို့ ပေါင်မှာ အနာကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် လိုက်မလာဘူး’ဟု ပြောကြသည် ။

‘နင်တို့ နေတဲ့ အိမ်က တော်တော် ဟောင်းနေလို့ လား’ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည် ။

‘ဟောင်းရုံမကဘူး၊ ခင်းထားတဲ့ ပျဉ်တွေက ဆွေးနေတယ်၊ ချယ်ရီလည်း မကြာမကြာကျွံကျလို့ ဆေးခန်းကို သွားသွားပြီး ဆေးထည့်ရတယ်။ ဆေးထိုးရတယ်’ဟု စတုတ္ထသမီးက ပြောပြသည် ။

သူတို့ နေကြရသည့်အိမ်ကို ကျွန်တော့်မျက်စိတွင် မှန်းဆ၍ ကြည့်မိ

၏။

‘ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စာတင်ကြပြီ၊ ရေးထားတာပေါ့၊ အဘပြန် လာရင် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ နေပါလို့ ’

တူဖြစ်သူ ကိုစိန်မောင်က ပြောပြသည် ။ ကိုစိန်မောင်သည် ကျွန် တော့်တွင် ပါလာသည့် ပစ္စည်းများ ကို သုံးဘီးကားတွင် တင်ကာ သူ့အိမ် ရှိရာ တာမွေ၊ နတ်ချောင်းကွက်သစ်သို့ ထွက်ခွာသွားသည် ။

သမီး ၃ ယောက်၊ သား ၁ ယောက်၊ မြေး ၁ ယောက်တို့ နှင့်အတူ သ မ္မတ ရုပ်ရှင်ရုံအနီးမှ အမှတ် ၁၇ ဟီးနီးကားစီးကာ ဗဟန်းရွှေဂုံတိုင်အဝို င်းသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ရွှေဂုံတိုင်အဝိုင်းအနီးရှိ ဘာဂျော်ဂျီကုန်း အရှေ့ဘက်လမ်းကြားထဲ သို့ဝင်ကာ မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ရ၏။

‘ဒီလမ်းနာမည်က ဘာတဲ့ လဲ’ဟု ကျွန်တော်က မေးရာ ‘သိဒ္ဓိလမ်း’ ဟု သားသမီးတို့ က ပြောကြ ၏။

‘နင်တို့ နေတဲ့ အိမ်နံပါတ်ကကော’

‘ငါးဆယ့်ခြောက်ပါ’

‘အေး ... သိဒ္ဓိလမ်းဆိုတော့ ပြီးစီးအောင်မြင်တဲ့ အနက်ရတယ်ဟ’

‘ပြီးစီးတာ မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ ပြီးတာ’ဟု သမီးငယ် ချယ်ရီအောင် က အရွမ်းပြောတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဟာသဖောက်လိုက်သည် ။

‘ဘာပြီစီးတာလဲ’

‘နီနီအောင် ကြမ်းပေါက်ကျွံကျလို့ ပေါင်ကြီးပြပြီး သွေးတွေစီးကျနေ တယ်လေ’

အားလုံးရယ်ကြ၏။ စိတ်ညစ်စရာကို ရယ်ပြုံးခြင်းဖြင့် ဖြေဖျောက် တတ်ကြသည် မှာ ဗမာတို့ ၏ ဓလေ့တည်း။

သိဒ္ဓိလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့သည် မှာ အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ခဲ့ ပေပြီ။

‘နင်တို့ အိမ်က ခုထက်ထိ မရောက်သေးဘူးလား’

‘လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေ့ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲအဖေ၊ လမ်းဆုံးမှ အိမ်တွေ့မှာ ’ဟု ဖြူဖြူအောင်က ပြော၏။

သမီးပြောသည့်အတိုင်းပင် လမ်း၏ မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံးတွင် သားသမီးများ နေကြရသည့် အခန်းကျဉ်းကလေးကို တွေ့ရပါပြီ။ အခန်းဟု ပင် မခေါ်နိုင်ပါ။ အိမ်မတွင် အိမ်ရှင်များ နေကြ၏။ ထိုအိမ် မ ၏ ဘေးတွင် ဆွယ်ချထားသော အဖီကလေးသာတည်း။ ယခင်က အိမ်ရှင်၏ မီးဖိုခန်းဖြစ်ကောင်းဖြစ် ပေလိမ့်မည်။

အဖီကလေးက ကျဉ်းလွန်းသဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို မြေပြင်တွင် ချကာ ကျွန်တော် ထိုင်ရသည် ။

‘နီနီအောင် လာစမ်းပါဦး၊ ကြမ်းပေါက်ကျွံတဲ့ ဒဏ်ရာပြစမ်းပါဦး’

နီနီအောင်သည် ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် အဖီကလေးပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဒဏ်ရာကိုပြ၏။

‘ဟ မနည်းပါလား၊ ဆေးရုံဖြစ်ဖြစ်၊ ဆေးခန်းဖြစ်ဖြစ် သွားပြမှ ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကနေ့ သွားပြမယ်အဖေ’

နီနီအောင်၏ ခူးအထက်မှ ပေါင်တစ်ဝက်လောက်အထိ စုတ်ပြတ်သ နီလန်ကာ သွေးတွေစို့နေ သည် ။

သားသမီးများ နေကြရသည့် အဖီကလေးမှာ ဟောင်းမြင်းဆွေးမြည့် ကျဉ်းကျပ်ရုံသာလျှင်မက၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေမှာ လည်း မကောင်းပါ။ အနီးအနားတွင် ဘဲ၊ ကြက်၊ ဝက်တို့ ကိုမြင်ရ၏။ အိမ်နီး ချင်းများ မွေးထားကြခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အိမ်သာမှာ လည်း အိမ်နှင့်ကပ်လျက် အနံ့တထောင်းထောင်း နှင့် နံစော်နေသည် ။

ဤနေရာသို့ သားသမီးများ ရောက်လာရပုံကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်မိသည် ။

ရွှေဂုံတိုင်လမ်းတွင် ကျွန်တော်ပိုင်သည့် ၃ ပင် အိမ်ကလေး တစ်လုံး ရှိ၏။ သမီးကြီး ၁၀ တန်း အောင်၍ တောင်ကြီးကောလိပ်သို့ ပို့ရမည့်ကိစ္စပေါ်လာသဖြင့် ထိုအိမ်ကလေးကို ရသမျှဈေးဖြင့် ရောင်း လိုက်ရသည် ။

ကျွန်တော်က သမီးကြီးကို တောင်ကြီးသို့ ပို့ရလေရာ၊ ရန်ကုန်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့် သားသမီး များ နေရန် အိမ်ကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ရှာဖွေနေထိုင်ကြရန် စီစဉ်ခဲ့ရတော့သည် ။

‘ဒီအဖီကလေးအတွက် စပေါ်က ဘယ်လောက်ပေးရတုံး’

ကျွန်တော်က စားနေရင်း စိတ်ကူးပေါ်ရာ မေးလိုက်သည် ။

‘သုံးရာပေးရတယ်’

‘လခကကော’

‘လေးဆယ်’

‘ဒီကျဉ်းကျဉ်းလေးကို လခ လေးဆယ် ပေးရတယ်ဆိုတော့ များ လွန်းတာပေါ့’

‘အိမ်ခန်းက ရှားတယ်မဟုတ်လားအဖေ၊ ရတာပဲ နေရတာပဲ’

‘ဘာဂျော်ဂျီကုန်းပေါ်က မင်းတို့ အဘွားအိမ်ကော မအားဘူးလား’

‘မအားဘူးအဖေ၊ လူငှားရှိတယ်၊ နီတို့ နေဖို့ အဘွားက လူငှားကို ဆင်းပေးဖို့ ပြောပါသေးတယ် လူငှားက ဆင်းမပေးဘူး၊ နီတို့ ငယ်ငယ်က ရန်ကင်းမှာ နေခဲ့တာ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်’

သမီး နီနီအောင်က အစဖော်ပေးသဖြင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပေါ်လာပြန်တော့သည်။ ။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်ခန့်က ကျွန်တော် သားသမီး ၅ ယောက်နှင့်အတူ ရန်ကင်းလေးထပ်တိုက် ၅ လုံးရှိ အခန်းတစ်ခန်းတွင် နေကြရ၏။ ရန်ကင်းတွင် ၅ နှစ်ခန့်နေပြီးနောက် ကလေးတွေ၏ အမေနှင့် အကြောင်း မညီညွတ်သဖြင့် ကွဲကြရသောအခါ သမီး ၄ ယောက်ကို စိန်မေရီဒိုင်အို ကျောင်းတွင် ကျောင်း အိပ်ကျောင်းစားထားလျက် ကျွန်တော့်အငယ်ဆုံး သားကလေးသာ ဂျော်ဂျီကုန်းရှိ ကျွန်တော့်အမေအိမ် တွင် နေကြသည်။ ။ ရန်ကင်းရှိ တိုက်ခန်းကို အစိုးရသို့ ပြန်လည်အပ်နှံလိုက်၏။

ယခုအချိန်ကား ထိုစဉ်ကနှင့် မတူပေ။ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ရွှေ့ပြောင်းကြမြဲအတိုင်း ရောင်း ဝယ်ဖောက်ကားမှု အချက်အချာကျရာ၊ ပညာရည်နို့သောက်စို့၍ ကောင်းရာ၊ ဆေးဝါးကုသမှုအခွင့်သင့် ရာ၊ စည်ကားဖွံ့ဖြိုးရာ မြို့ကြီးများ သို့ လူဦးရေ တိုးပွားလာသည် နှင့်အမျှ နေရေးပြဿနာမှာ လည်း ကြီးထွား၍ လာလျက် ရှိပေသည်။ ။

စားရေး၊ ဝတ်ရေးထက် နေရေးက ပို၍ ခက်သည် ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ရတော့သည်။ ။ ဤနေရေး ပြဿနာမှာ နိုင်ငံအစိုးရကသာ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်လျှင် များစွာ တာဝန်ကြီးမည်က အမှန်တည်း။ တစ်ဖက်မှ အိမ်ခံပစ္စည်းပေါများ ပြီး ပြည်သူများ ၏ ကိုယ်ပိုင်ဆောင်

က်လုပ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြို့ရွာ ကျေးလက်များ လုံခြုံအေးချမ်း၍ စီးပွားရေးအခွင့်အလမ်း သာယာမှ လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်မှ လည်း တန်ဖိုးနည်း ခေတ်မီအိမ်ရာများ အစိုးရမှ များများ တည်ဆောက်နိုင်မှ လည်းကောင်း၊ ပြေလည်မည့်ကိစ္စ ဖြစ်တော့မည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ရေးကြုံမှ ရန်ကုန်မြို့၏ အနေဆင်းရဲခြင်းကိုတွေး၍ အတန်ကြာ ငေးမောမိနေသည် ။

‘ရန်ကင်းမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းလောက် မရနိုင်ဘူးလား အဖေ’

သမီးကြီး ကြူကြူအောင်မေးမှ အတွေးပြတ်တော့သည် ။

‘လျှောက်ကြည့်ဦးမယ်လေ၊ ရရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပဲ’

‘ဆက်ဆက်လျှောက်ပါ အဖေရယ်၊ ဒီအိမ်ကလေးမှာ နေရတာက အဖေမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ကျဉ်း လည်း ကျဉ်းတယ်၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ လည်း မညီညွတ်ဘူး၊ လမ်းဓာတ်မီးလည်း ရှိတာမဟုတ်တော့ ညဆိုရင် မှောင်လို့ မိန်းကလေးချည်းနေတာ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်’

သားသမီးတို့ ၏ အနေဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ မိဘတို့ ၏ ကြင်နာ စိတ်ဖြင့် စာနာသနားမိပါသည် ။

ထို့ကြောင့် ပြည်သူ့အိုးအိမ်အဖွဲ့သို့ လျှောက်လွှာတင်ကာ အခန်းတစ်ခန်းငှားပါရန် တောင်းပန်ရ သည် ။

၎င်းအဖွဲ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအားလည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြရာ ၎င်းက ‘ဆရာကြီး ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ နေရေးပြဿနာများကို ဝတ္ထုရေးပါလား’ဟု အကြံပေးသည် ။

ကျွန်တော်တွေ့ရ၊ ကြုံရ၊ ခံစားရသည့် ဖြစ်ရပ်တိုင်းလိုလိုကိုပင် ဝတ္ထုဖြစ်စေ၊ ဆောင်းပါးဖြစ်စေ ရေးတတ်ကြောင်း ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်က

သိထားသဖြင့် မေးခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အမေးရှိမှ ကျွန်တော် သတိရကာ ဤဝတ္ထုကိုရေးမိပါတော့သည် ။

**ဆရာကြီးရန်အောင်
၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ
သတင်းဂျာနယ်။**
